El món del suro

a Sant Feliu de Guíxols

Tallers d'Història 2016-17

ArxiuMunicipalSantFeliudeGúíxols

Conte per a educació infantil

Guió: M.Àngels Suquet i Rosa Maria Rourich

Disseny gràfic: Rosa Maria Rourich

Amb fotografies antigues de Ricard Mur i Amadeu Mauri.

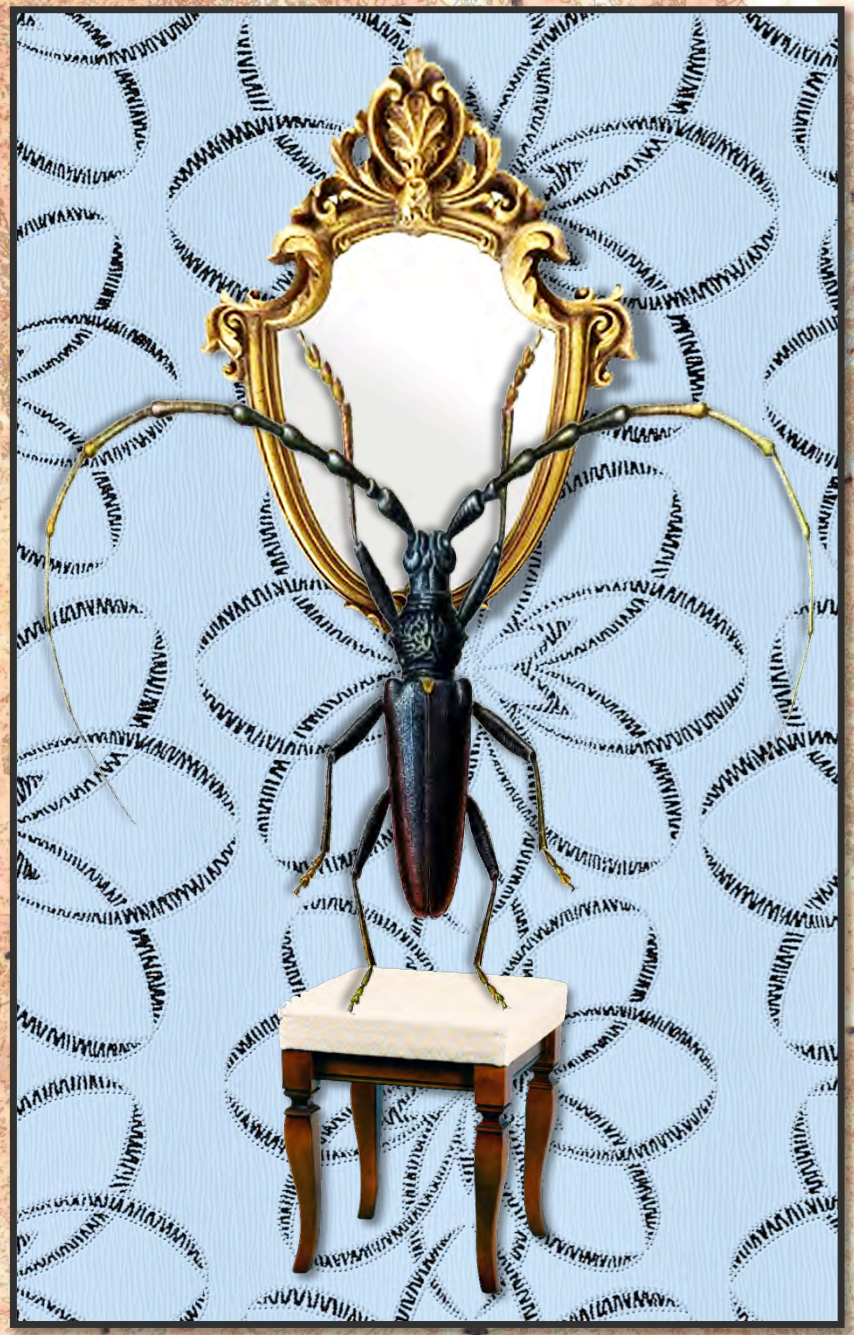

En Xerric,
l'escarabat més eixerit!



Hi havia una vegada un escarabat que vivia en una alzina surera d'un bosc molt a prop de Sant Feliu.
Es deia Xerric.



En Xerric era un escarabat banyarriquer. Tenia unes potes molt fines i unes banyes molt i molt llargues.



Vestia sempre de negre brillant. Quan es mirava al mirall, es trobava la mar d'elegant!



També era molt espavilat.
S'havia fet, ell solet, la millor casa del món dins l'escorça d'una alzina.

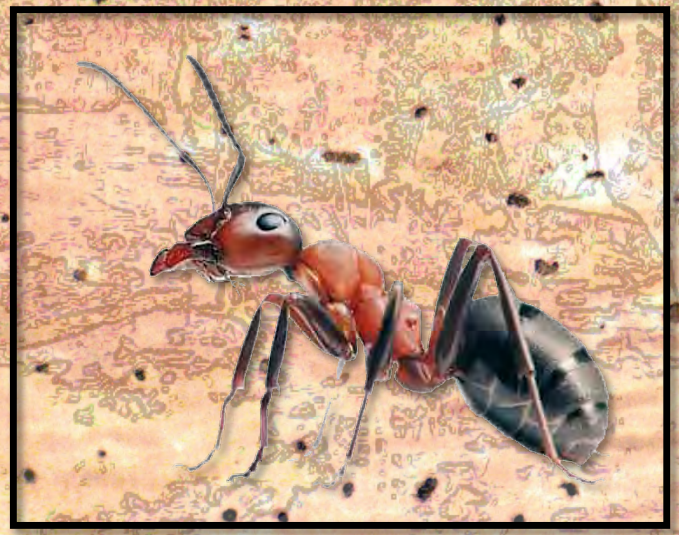


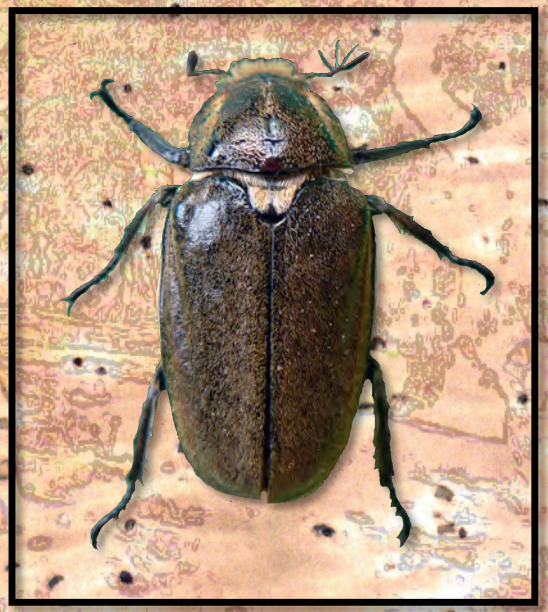
A l'hivern no
hi feia fred
i a l'estiu s'hi
estava tan
fresquet!



A més, les alzines fan unes glans bonícssimes per menjar. Què més podia desitjar?

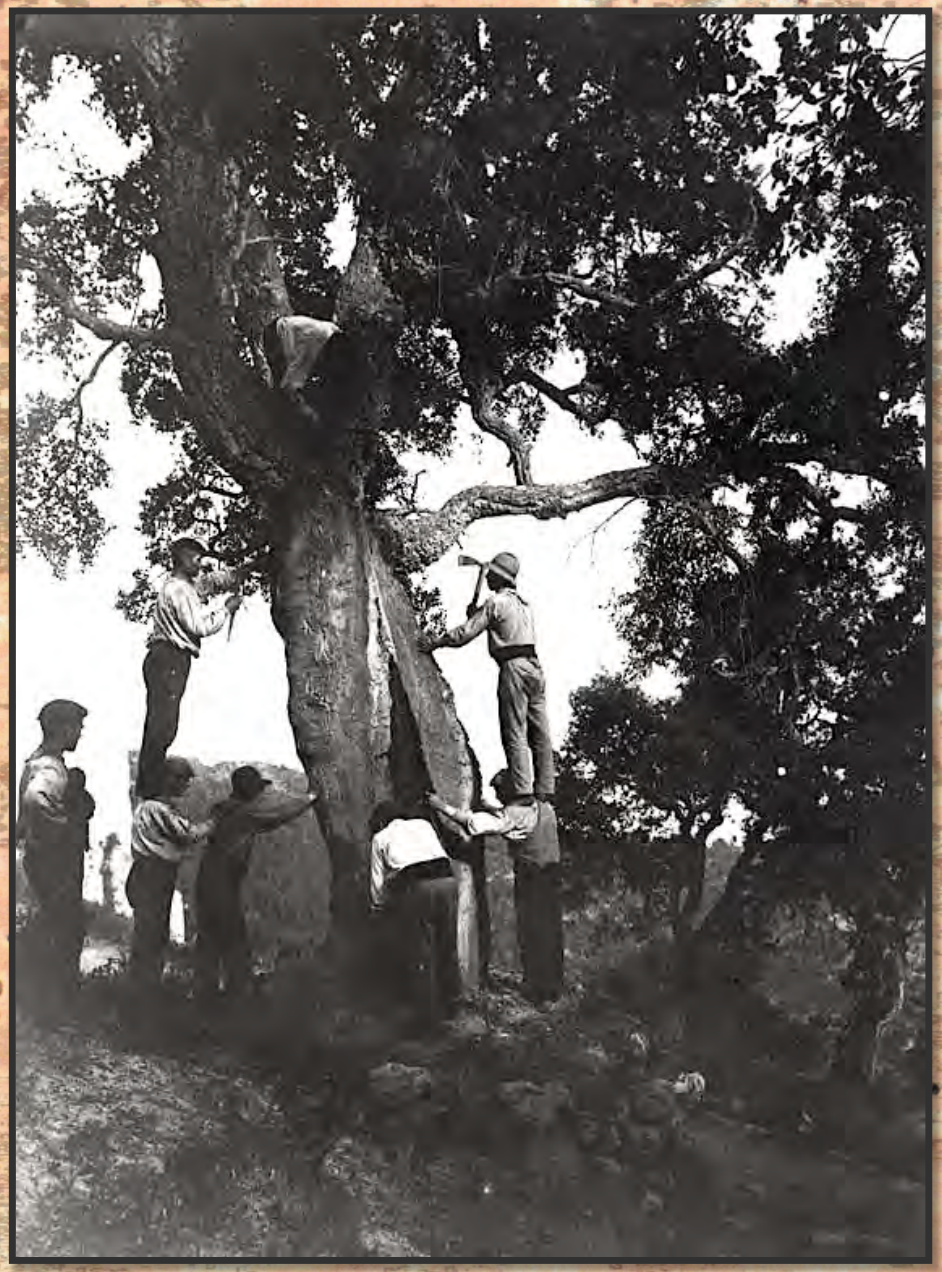
Res, perquè els seus millors amics, la formiga Lia i l'escarabat Joan vivien al seu costat.







Un dia, una pastora de Sant Feliu va descobrir l'alzina d'en Xerric. No havia vist mai una alzina tan gran! Es podrien fer molts taps amb el suro de l'escorça!



De seguida van anar a buscar el suro. Van necessitar molts homes per separar l'escorça del tronc.
La van portar a una fàbrica de taps de Sant Feliu.





En Xerric, la Lia i en Joan van seguir-los fins a la fàbrica. Es van quedar bocabadats en veure les piles de suro que hi havia allà.



En una sala, van veure molts homes que treballaven fent taps. Per això els deien tapers.



També hi havia nens que ajudaven i que miraven per aprendre com es feien els taps.



Els feien d'un en un, tallant el suro de mica en mica amb un ganivet molt esmolat.







Quan els acabaven, els repassaven perquè volien que fossin ben llisos i rodons!



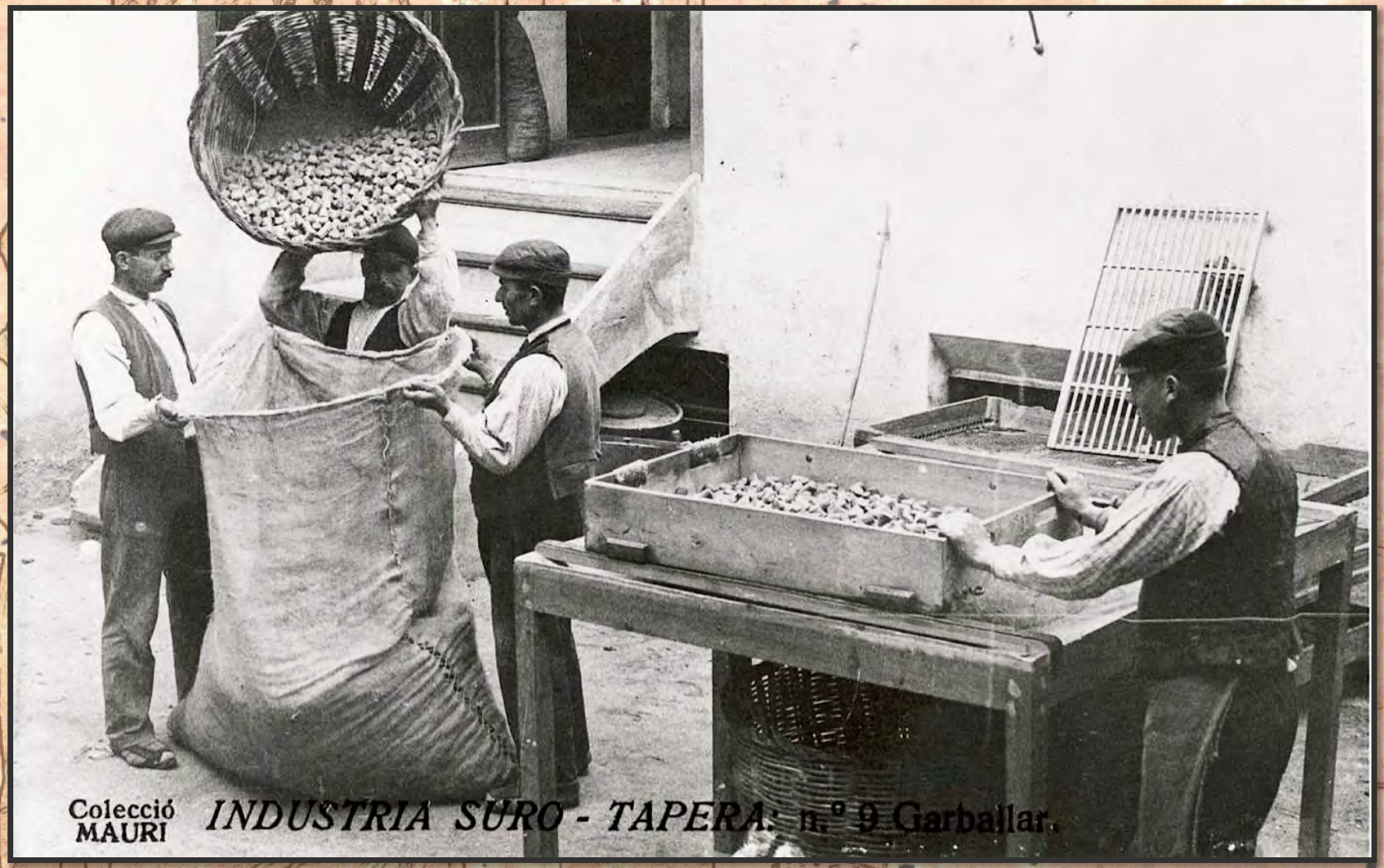
Més endavant, van inventar màquines per poder fer molt més de pressa els taps.



Quan ja tenien molts taps, els rentaven per deixar-los ben nets i polits.



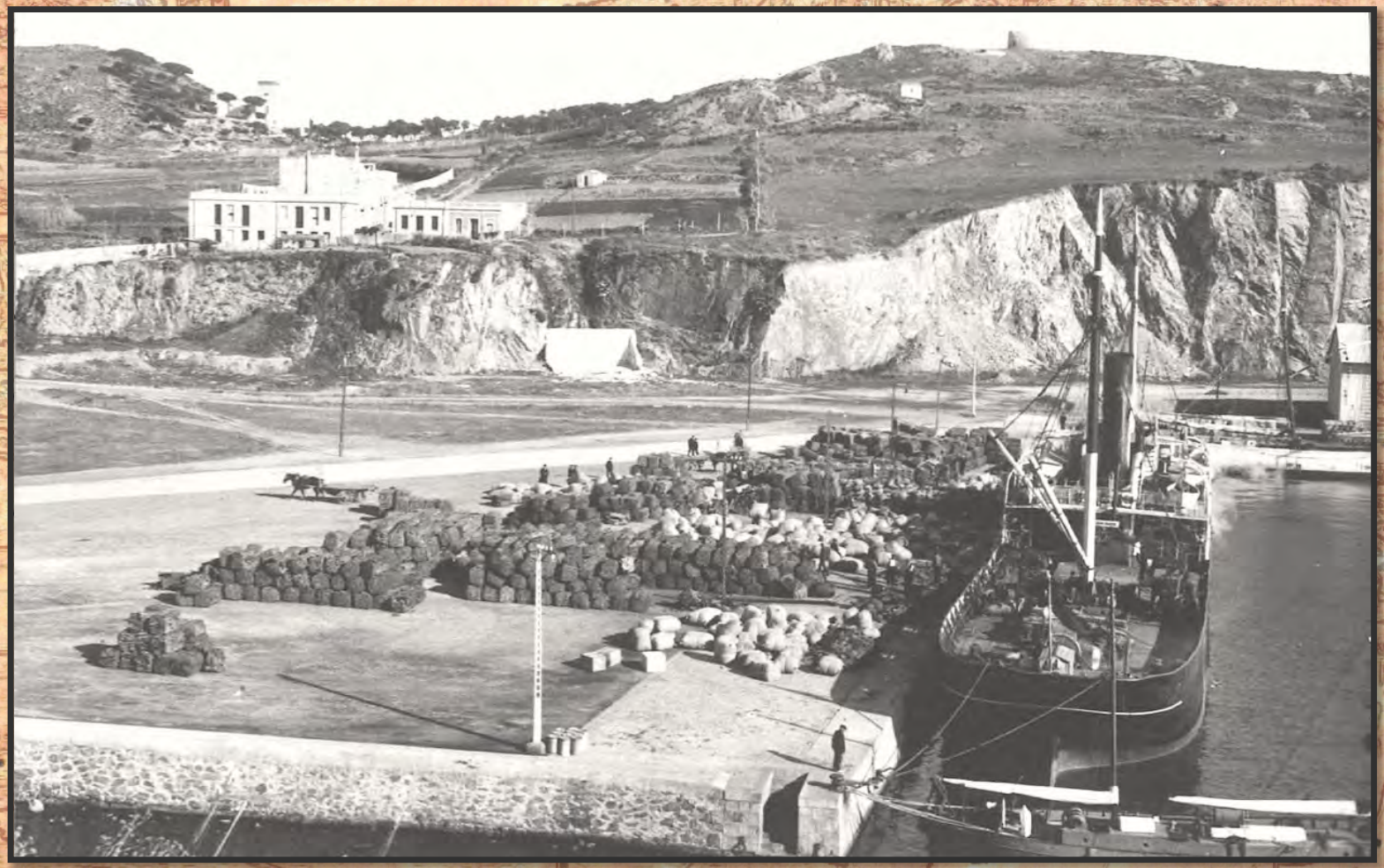
Els comptaven per saber quants n'hi havia. Quina feinada comptar aquesta pila de taps!



Els posaven en saques.



Les lligaven ben lligades per no perdre ni un sol tap. Amb el que costaven de fer!



Les portaven a un vaixell per vendre els taps per tot el món!



El Xerric, la Lia i en Joan van tenir ganes de pujar al vaixell. Però van pensar que encara eren massa petits per viatjar tan lluny.



Se'n van tornar al bosc amb un tap com a record. Es van fer una caseta en una altra alzina.


Van decorar el tap que se'n van emportar. Van ser feliços i van menjar glans durant molts i molts anys!


FI